

CON ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 22 - Tiếp theo và hết)

...Rồi Thu lại nhớ tới má. Không phải là cái hình ảnh thê thảm của bà khi đang lũng lảng dưới đầu sợi dây oan nghiệt dưới cây xoài. Má đang cười và hỏi cô:

-Chuyện tụi bay tới đâu rồi? Để tao còn tính?

Đó là lần bà hỏi về ngày cưới của Thu với Tư Chấn. Và bà đã bày tỏ nỗi lo lắng thường tình của một người mẹ:

-Chuyện hai đứa coi như xong. Để rồi má còn lo cho thằng út. Lo được cho nó, má có nhắm mắt xuôi tay cũng an lòng!

Má của Thu đã không bao giờ thực hiện được cái dự định ấy. Bà đã vĩnh viễn bước vào cõi vĩnh hằng - cái cõi không còn chút vướng bận chuyện đời và có lẽ cũng không có cả nỗi căm thù... Má ơi - Thu thì thào khi đang áp mặt vào mái tóc khét lẹt của Bình - Con đã tìm được em rồi. Từ bây giờ chị em con sẽ không bao giờ xa nhau nữa. Không bao giờ. Con sẽ thay má để lo lắng, tạo dựng cho em! Nhất định nó sẽ trở thành một con người đàng hoàng, lương thiện. Con sẽ lo cho em con nên người. Má ơi, má đang nghe thấy con nói phải không?...

Những giọt nước mắt chảy tràn trên má Thu, thấm ướt mái tóc khét nắng của Út Bình. Vừa thì thầm với má, cô vừa ôm chặt lấy em mình, như sợ nó chạy mất. Nếu Bình không chủ động lên tiếng trước, có thể cô sẽ còn ngồi mãi như thế.

-Chị Hai còn gì để ăn không? - Bình nói bằng giọng bông trở nên nũng nịu - Kiến bò bụng dữ rồi đây nè!...

Tất cả những điều đã xảy ra trong buổi tối hôm đó - từ lúc Tư Xệ gọi Thu, rồi đến khi cô nhận ra Út Bình đều đã bị đặt trong sự quan sát của một kẻ khác. Đó là một bóng đen đang ẩn mình trên một nhánh cây lớn của cái cây ở ngay sát bức tường của căn nhà. Dĩ nhiên là cả hai chị em Thu lẫn Tư Xệ đều không biết tới điều đó.

Khi Thu đã đưa Bình vào trong nhà và đang dồn dập hỏi nó, bóng đen kia nhẹ nhàng tụt xuống rồi nhảy ra hẻm. Ánh sáng mờ mờ những vẫn cho thấy một khuôn mặt điển trai - đó là Năm Thiện. Hắn đã tới đây từ chập choạng tối và đã chọn được một điểm ẩn mình kín đáo với ý định sẽ thực hiện cái hợp đồng do Kiều Thi đặt. Nhưng bây giờ thì khuôn mặt của hắn lại đang thể hiện một tâm trạng vừa bối rối, vừa căng thẳng rất lạ...

Đúng là Năm Thiện đang bị bất ngờ. Điều đó xuất phát từ hai lý do. Thứ nhất là cho đến phút này, hắn mới chợt nhận ra rằng cô gái mà Kiều Thi trả cho hắn một chỉ vàng để “làm biến dạng cái bản mặt” lại chính là Thu - một trong những nạn nhân cũ của hắn và bây giờ đang là vợ hờ của Ba Thợ. Từ trước hắn cũng đã nghe nói là Thu ở quanh đâu đây, nhưng cụ thể ở đâu thì không rõ lắm. Bây giờ giữa hắn và Thu lại vương Ba Thợ, mà hắn thì không muốn xảy ra những đụng độ với gã này. Ba Thợ là một kẻ lì lợm và có bản lĩnh không kém gì hắn. Còn bây giờ, khi đã nhận ra Thu, hắn hiểu ngay tại sao Kiều Thi lại căm thù cô ta đến thế. Chắc chắn là thị đang ghen tức điên cuồng. Qua Tư Bé, Năm Thiện biết rằng mấy năm trước, giữa Kiều Thi và Ba Thợ hình như đã từng có quan hệ. Nói tóm lại, Kiều Thi đã căm thù Thu bằng những lý do khác chứ không phải như thị đã nói với Năm Thiện.

Điều bất ngờ thứ hai còn quan trọng hơn nhiều: khi ngồi trên cây, Năm Thiện đã nhận ra người đàn bà đến đón Tư Xệ chính là Kiều Thi. Có lẽ thị đến đây để kiểm tra lại xem Năm Thiện đã thực hiện hợp đồng chưa? Thị đã nhờ Tư Xệ gọi Thu ra cổng và đứng trong bóng tối để quan sát xem khuôn mặt của cô đã bị Năm Thiện làm “biến dạng” như thế nào chẳng? Cũng có thể là như thế - Năm Thiện thậm chí phỏng đoán. Nhưng bây giờ điều đó đối với hắn chẳng có ý nghĩa gì nữa. Hắn sẽ không bao giờ thực hiện cái hợp đồng khốn nạn này. Dù sao thì hắn cũng đã có một thời chung sống với Thu và có lẽ cô là người đàn bà tử tế nhất mà hắn đã từng

chung đưng. Những ấn tượng tốt đẹp từ phía Thu chưa phải là đã mất hết trong tâm trí của hắn. Hơn nữa, bây giờ lại còn có Ba Theo...

Nhưng ở đây có một vấn đề quan trọng hơn nhiều: Chính do sự xuất hiện của Kiều Thi đã giúp Năm Thiện nhớ ra cái gã đàn ông béo mập - kẻ đã thu hút sự quan tâm của gã từ hôm qua. Từ gần hai năm trước, trong một lần đến nhà Kiều Thi để bàn chuyện bắt đầu tổ chức một đường dây chạy hàng qua biên giới, Năm Thiện đã nhìn thấy hắn. Chỉ là thoáng qua thôi nhưng hắn vẫn nhớ mặt vì lần đó, Kiều Thi đã lấp lửng cho biết:

-Đó là anh Tư... Một ông chủ lớn...

Bây giờ thì Năm Thiện đã có thể đoán chắc rằng trong suốt thời gian qua, hắn cùng với đàn em của mình và có thể là ngay cả Kiều Thi nữa đã hoạt động theo sự chỉ huy, bày đặt của con người này. Như vậy thì cũng chính tên này cũng là kẻ đã yêu cầu Kiều Thi gạt Năm Thiện ra khỏi đường dây vì chuyển hàng bị cướp.

Mọi chuyện như vậy là đã sáng tỏ. Năm Thiện bước ra khỏi hẻm. Hắn hít những hơi thở thật sâu và cảm thấy mừng thầm. Không phải lúc nào cũng có thể phát hiện ra được một con mồi béo như thế. Chúng mày tính gạt bỏ tao, tao sẽ đòi lại. Phải lột lại gấp chục lần mới bỏ! Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy căm giận. Trong khi hắn phải sống chui nhủi, phải khênh vác hàng lậu đồng lậu ruộng và phải đổ cả máu thì tụi đầu nậu ở thành phố cứ việc ngồi hút bạc, cứ việc ăn no rồi dưng mỡ kéo nhau vô khách sạn mà đú đờn. Từ lâu, hắn đã nhận thấy rằng: những kẻ mang hàng qua biên giới thực chất chỉ là bọn phu bần cùng, may mắn lắm thì cũng chỉ đủ miếng ăn. Kẻ hút bạc nhiều nhất, bỏ béo nhất chính là bọn đầu nậu ẩn sâu trong những hang ổ trong thành phố. Dù hiểu rõ điều đó nhưng hắn vẫn xông vào cuộc. Một phần là do cái lệnh truy nã về tội giết tên Thực vẫn đang treo lơ lửng trên đầu hắn, phần nữa là do cái máu giang hồ và nhu cầu kiếm sống. Nhưng bây giờ, hắn sẽ chứng minh cho bọn chúng biết thế nào là chơi với lửa. Đã không được ăn, hắn sẽ đập đổ.

Khi đã bước ra khỏi hẻm thì Năm Thiện cũng đã phác xong một kế hoạch hành động. Và hắn quyết định sẽ đơn thương độc mã thực hiện kế hoạch ấy...

Trở lại căn phòng nhỏ trong hẻm. Ở đây Út Bình đã ăn xong hai tô mì gói. Uống xong ly nước, nó ngó quanh quất và hỏi Thu:

-Hôm nay em ngủ lại đây được không?

-Từ bây giờ em phải ở hẳn đây! - Thu nói bằng giọng nghiêm khắc
- Em phải ở với chị, rồi phụ chị bán hàng.

-Nhưng anh có chịu không? - Thằng bé hỏi Thu trả lời ngay bằng giọng không chút đắn đo:

-Anh là một người tốt, rất tốt. Thấy chị tìm được em, chắc anh mừng lắm!

Thằng bé không hỏi gì thêm. Nó bỗng đẩy cửa đi ra sân. Ngỡ là nó định bỏ đi, Thu vội vã bước theo. Cô nắm lấy tay nó, vội vã:

-Em không có được đi đâu hết. Chị và cả anh nữa đã tìm em mấy tháng rồi...

-Em biết rồi - Bình gật đầu - Nhưng phải kiểm tra, đề phòng tụi nó chôm chĩa...

Thu cốc nhẹ vào đầu nó:

-Lo xa quá hen. Nhà mình có gì đâu mà sợ chôm chĩa?

Thằng bé vẫn không nghe. Nó bước lại cổng chăm chú nhìn ra quan sát hẻm tối một lúc rồi mới quay vào.

-Chị hông biết chứ... Hôm qua có một người tính trèo qua cổng vô trong nhà chị. Em phải ném mấy hòn sỏi hắt mới chịu bỏ đi đó.

-Vậy sao ? - Thu ngạc nhiên - Chắc nó tưởng mình giàu... Mà sao em lại biết?

-Thì em vẫn theo dõi vợ chồng thằng Tư Xệ mà...

Thu chợt nhớ ra:

-Vậy nên em mới biết tụi nó ở trong khu nhà này?

-Hồi đầu em đâu có biết - Thằng bé giải thích - Nhưng có một lần

em đi bán cà-rem, qua đúng chỗ con mẹ Kim Hạnh với hai thằng nhỏ. Hai thằng đòi ăn. Mẹ nó gọi em lại. Nhìn qua cái mặt, em nhớ ra liền. Vậy là em đi theo tụi nó về tới đây. Chạy theo xe máy tưởng đứt ruột đó chị...

Kể đến đây, nó bỗng ngáp dài rồi nằm lăn luôn ra chiếu:

-Thôi, em đi ngủ đây!

Tuy nói vậy nhưng nó vẫn chưa ngủ ngay. Nằm im một lúc, nó lại bỗng ngẩng đầu dậy:

-Chị Hai nè. Em đã gặp ba rồi đó...

Lại là một tin thật sốt dẻo. Thu nghi ngờ nhìn thằng bé một lúc rồi hỏi lại:

-Em nói sao? Ông giờ ở đâu?

-Hổng biết. Chỉ thoáng qua thôi. Bữa đó em đang đứng ở chỗ công viên. Ông chạy cái xe hông-đa tới rồi hỏi nhờ em dắt mồi đi “dù”. Trời tối, ông hổng nhận ra em, nhưng em thì nhận ra ngay..

Thu cảm thấy lòng quặn lại. Thằng em cô kể lại câu chuyện đó bằng cái giọng dửng dưng như nói về một kẻ hoàn toàn xa lạ. Nhưng có lẽ cũng phải thôi - nó có quyền không thừa nhận ông ta, kẻ đã trực tiếp gây ra cảnh ly tán của gia đình cô, đã đẩy nó vào cuộc sống bụi đường vất vưởng và đói rách...

-Rồi chị có biết em nói gì với ông không? - Thằng bé kể tiếp - Em bảo: gầy ốm như ông thì quay về với con đĩ già ở nhà. Lặn lội tới đây làm chi cho mệt! Nói xong, em dọt lẹ...

Thu im lặng nhưng bỗng nước mắt trong một tâm trạng buồn tủi xen lẫn với oán giận. Út Bình đã đối xử với cha mình quá tàn nhẫn. Nhưng nghĩ cho cùng, ông ta phải trả giá cho những lỗi lầm và có lẽ cũng không còn cách nào khác.

Thay cho phần kết

1.

Ba Thệu trở về - đói khát, mệt mỏi, gầy guộc và chua chát. Gã nắm bàn tay Thu rất lâu và lạnh lẽo lạnh đầu. Chỉ chừng đó cũng đã đủ để cho cô

đoán ra tất cả. Cô gục đầu vào ngực gã trong một tâm trạng xen lẫn tủi buồn và sung sướng rất lạ. Mới chỉ khoảng hơn một tháng nhưng những biến động khốc liệt đã biến cuộc sống của họ thành một cơn ác mộng khủng khiếp. Nhưng điều may mắn nhất là họ đã vượt qua được tất cả những thử thách đó và đã trở lại với nhau, trở lại được với chính mình.

Sau vài ngày nghỉ ngơi, họ lại bắt đầu cho một cuộc sống mới. Ba Theo bỏ cái nghề sửa xe đạp viar hè để phụ giúp Thu bán hàng rong trên xe đẩy. Buổi sáng, họ bán hủ tít, mì tôm; buổi chiều và tối thì bán nước giải khát và cà phê... Út Bình ở nhà được giao nhiệm vụ chăm sóc mấy con gà nuôi trong cũi sắt. Theo yêu cầu của Ba Theo, qua năm sau, cậu út nhất định phải xin đi học.

2.

Ít ngày sau, một tờ báo phát hành tại thành phố Hồ Chí Minh đưa một tin về một vụ án mạng: Người ta phát hiện thấy xác của hai người đàn ông và một phụ nữ trong một căn phòng khóa trái thuộc một nhà trọ tư. Cả ba xác chết đều mang nhiều vết đâm và có những dấu vết chứng tỏ đã xảy ra một cuộc vật lộn dữ dội. Ở hiện trường vẫn còn hai lưỡi dao hoen máu. Một trong hai người đàn ông mang trong thắt lưng một khẩu súng ngắn Ru-lô vẫn còn nguyên cả ổ đạn...

Qua giám định, lực lượng công an bước đầu đã xác định được kẻ mang súng tên là Lê Văn Thiện (tên thường gọi là Năm Thiện) sinh năm 1955 - một đối tượng hình sự nguy hiểm can tội giết người đang có lệnh truy nã đặc biệt. Người đàn ông thứ hai dáng mập, để ria mép, trạc tuổi gần bốn mươi tuổi, còn người phụ nữ dáng thấp đậm, tóc xoăn thì vẫn đang xác định danh tính...

Tháng 11-1986

Tháng 10-1989

Đức Dũng